

Psáno pro tuláky všech rodkmenů

OR B I S

-

T R A M P U S

-

A K T U A L I T S

-

= vydání F =

OBČASNÍ - NĚKOLIKASTRANÍK - OBĚŽNÍ

Narozeno : 4.6.80

začátečník . . .

Vš e, co je zde napsáno
jsem si někde přečet, zaujalo mě to
a dávám na vědomí

široké trampské veřejnosti . .

-----
překlepy a chyby musíte prominout

POZOR _ POZOR _ POZOR _ POZOR _ POZOR _ POZOR _

Zalíbil-li se ti tento "občasník" a jsi-li
sběratel, přepiš toto vydání. OPIS pošli
dá a TEPRVE PAK SI ORIGINAL USCHOVEJ !!!
Stačili- ti přečtení, předej OTU dál spřízněným
duším.

Nechte kolovat POUZE 14 DNU ode dne narození ! !

r e d a k c e

: T o _ z a t r a c e n ý _ v e d r o :

Dojíždám právě svačinu, zadek přilepený na čerstvě voloupaný kládě. Chleba mi vysušilo slunce na koráb, při polykání drhne v krku jako struhadlo. Žteplalou vedu z pivní flašky už sem dávno vypil a ve tom pivě, co v ní bylo, si nechávám jenom zdát. S hrázou sleduju cestu každého sousta přes jícen a vohryzek do žaludku. Cejtím, jak se krk brání tomu vrzání a prášení, ale zbytečně. Mám prostě hlad. Na pasece vyhládně, když hejbáte celý dopoledne sekerou. Zbyštili byste borovcu šišku, jak vás ta vůně vytráví. Taky jenom ta žlutá koule má správnou polední šťávu. Vycucala už ze stromá všechnu mísu a teď jen kouká, jak se les kroutí a praská a chřupe.

Na poslední kůrku mi spadla kapka potu. Šílený vedro.

Nad pasekou stojej nehnutě vrstvy žhavého vzduchu a v nose šimrá pryskyřice.

Sáhnu do kapsy, že si ubalím, když z lesa vyjde Tom a přímo ke mně.

"Hale," povídá, "já ti viděl takou divnou věc" a sedne si vedle mě na kládu.

Toma neberte vážně. Je to fajn kluk, ale dokáže vám tvrdit a kamennou tvář, že jeho dědeček byl loupeživej rytíř a sanelal mu pohádkový jmění.

Když se ho septáte, proč tedy dělá v lese dříví, vymluví se na slabej pajál. Jo, jeho pajál tak mít! Má prostě moc fantazie. Na druhý straně,

když mu dáte do ruky sekeru, ste svědky dřevorubeckýho koncertu. Tom válí, fakt.

"Jakou?! povídám a votvírám cigártašku.

"No, takovou ti divnou!"

"A kde?"

"No v lese přece, né?"

"Hm." A pomalu vyndám z cigártašky papírek a vrátím tabák. Tom má zase romantickéj den. Nebo to vedro? Clověk je tak malátnej, že má v hlavě vymě-
týno.

"Já ti tu šoveče, slyším takový divný škrábání a..."

"Škrábání? A co dělal vlastně v lese?"

"Jo, škrábání a najednou začalo něco zezhora padat.

"Veverka. A co má být?"

Někdy už sem z něj vopravdu cvok. Dívá se vám bezelstně do voči, ale vidí jenom to, co si vybájil. Ať se ho ptáte, na co chcete, vede si dál svou. Vlastně je nedocenený génus.

"Čevče, já se tam nahoru podívám a nejdřív nic nevidím..."

"No jasný, veverka," utáhnu papírek, volíznu a zalapím. Dvě velký kapky potu mi málem vyrazily cigaretu z ruky. Utřu si čelo a koukám, Tom se vopřel rukama dozadu a upírá ty svoje modrý hluboký voči přímo na mě.

"Hale, to byle hrozně divný zvíře..."

"Hm." Smátrám po kapsách, někde přece musejí být. Aha, položil sem je vedle sebe na kládu. Tom na nic samozřejmě sedí. Tak ho shodím, zapálím si ten svůj smotek a táhnu a foukám a je mi docela fajn. Tom se vykrábe zpátky na kládu a pokračuje zasněně:

"Takový ti nazrzlý a špičatý uši to mělo a bylo to asi takhle veliký," ukazuje vod země, že by to stálo na psa.

"Ježiš, Tome, přece veverka, né?"

"Jo a velikej širokej vocas to mělo. Vono ti to lezlo po stromě jako veverka a plachtilo to krásně vzduchem..."

Kouřím a vyfukuju kouř přímo do modrýho žhavýho nebe. Zkouším přimhouřit trochu voči, ale kouř se mi plazí rovna po tváři a vlezl mi i do té šterbinky. To ve ro! Jestli vydrží takhle ještě pár dní, všechno to sří. Stačí, aby ulítla fořtovi vod podpatku jiskra, jak de na vobhlídku, a je to hořový. A nám tady lež ještě dobřejch dvacet klád. Aspon ty mouchy dyby...

"...a představ si, že se to procházelo po stromech, jako by to nic nevážilo. A tím širokým vocasem to kormidlovalo se stromu na strom, pořád dál do lesa. Ten tabák sem špatně přebal, to je mně teď úplně jasný. Na konci cigarety se mi vtevřela nádherná růže. Sou v tom hromský kořeny, čert to vem.

"Já sem za tím šel takovou dálku, až skoro k plátku a le tam to zmizelo. Hale, to ti byle děsně divný zvíře!"

"Tome, podivej, to přece byla veverka, né?" "Já sem si tam u plátku sed a čekal, jestli to..."

nevrátí, ale nevrátilo. Tak si myslím, jestli to třeba nebyla veverka." Ten vzduch je fakt tekutej. Pomalu si protahuju hřbet a cejtím, jak se mi krásně saktily ruce. Někde nahore v kopcích sakukala kukačka. Je to k zbláznění.

Tak sem šáhnul po sekeře a hodím Tomovi tu jeho, dlouhatou. Topírka pálej v ruce jako čert. A do večera daleko.

"Deme, Tome?"

"No jo, dem na to, ale hale, co myališ...?"

Jak sem vstal, cejtím, že pluju ve žhavým vzduchu. Slyším praskání v štviček pod nohama a tráva šustí a práší, jak jí rozhrnuju kanadama. Pomalu du tou zatracenou pasekou, až zase cejtím pod rukou drsnou káru smrku. Slunce teď pálí eště vo poznání víc. A nikde ani mráček.

"Co myališ, hale, byla to veverka?"

x x x /Wabi Rivola/

D R S N Ě J - K R A J /lány/

Zapomenutá končina, zapomenutej kraj. Jenom vítr se svobodně prohání vyzpěvujíc své písně mlčenlivé krajině. Každý krok si připadá jako do nebe volající zněsvěcení a přesto jdu dál.

Ptám se sám sebe proč, proč tady bloudím tak sám vítr se do mne opírá ja ko by se snažil zdržet mé kroky. S úpornou vytrvalostí mu vzdoruji, valím ho před sebou, padám do něho a řvu mu do tváře: Kašlu na všechno, rozumíš na všechno, na svět, na lidi, na tebe, sám na sebe, kašlu, kašlu, mám toho dost.

Děsím se těch slov, kde se to ve mě bere, musíš ~~zaxaxit~~ to pohrdání a ta nenávisť. Začínám se bát sám sebe. Jak je to možné že má nálada se tak změnila. Clověče neblázní! Dívej se kolem sebe, musíš pochopit, musíš vědyt nejsi sám, proč proklínáš celý svět. Nevidíš ale ty musíš vidět, vidět a cítit.

A najednou strau, káo mi to povídá. Jak blázen se rozhlížím kolem. Nic jenom vítr, že by snad oň..

Jeden poutník který nějakou náhodou zabloudil do tohoto kraje se zastavil a neschápevě savrtěl hlavou. Po pláni pobíhal jeden človíček a křičel nesmyslná slova do větru, já mám bráchu, já nejsem sám..

Nemohl chápat, asi by nerozuměl. Mým bráchou se stal vítr.....

Touláme se spolu a dovádíme jako děti. Snad nevěříš te ale je nám O.K.

X X X

Č I S T Ě J /Johnny/

To si teda nedoveďeš představit ten pocit! Víš, co je to za blaženost? Prostě vyjedeš na vandr strážně krátkéj a přitom vlastně docela dlouhý. No určitě ti stačí, aby ses polešil kdekoli, kde tě t napadne, kd e je zrovna dost prachu a vůbec špíny, nejlíp snad blízko ohniště.

První vrstva se ti usadí na rukách, a tak na pomoc s vyhrnutějma rukávama, protože ~~řezavějším~~ ~~ky~~ do půl těla by sis už nepřipadal jako vandrák. Mezi zubama tu skřípou drobný částěčky, občas si protřeš oči šedivejma pěstma, bejt holka tak s e ani nemusíš malovat. A začínáš si libovat. Lebedíš si pořád a furt a pozoruješ vzorek kůže na ruce, jak se pomalu zanáš novou, čerstvou vrstvou špíny kterou jsi, když bylo slunce támhle, ještě neměl. A zdaleka se vyhýbáš všem studánkám, stružkám, potokům, říčkám, řekám, mořím jakož i pumpám a vodovodním kohoutkům, nedej bůh vaně. Jo a dešti! To jsi jako z cukru a a ni kapka se tě nesmí dotknout jinak pokazí pečlivě budované orna menty, na který sis dal tolik záležet a které jsi tak dlouho uchránil. Jen cejtíš jak ta špína na tobě visí a něžně tě tíží a za horka odkapává a jinak docela hřeje, takže máš dojem o jedno prádlo víc. To pak je ti nejlíp na nějakým velkým vandru, kdy tejdennic a dlouho nic, ale stejně to skončí tak, že klouzneš po kamenu, když táhnete přes potok nebo jako s uděláním zakopneš na kraji lesní tůně. A už to nemá cenu, jseš trochu mokrej, tedy se s odevsgaností vydrbeš a vymácháš tak důkladně, že nejmín do druhýho dne budou na tebe kamarádi šoukat jako na zjevení, který přece odnikud neznaší.....

X X X

6. pokračování

Jestliže jsme si v předcházející kapitole vyprávěli o lodích, nebyla by tato stat úplná, kdyby tředky (tentokrát "suchozemské"). Jichž Indiáni

X

A něčím říci hned na začátku, že to byly prostředky velmi prosté. Zatímco Evropané znali již rázná ta šná zvířata, která zapřahali do vozů na kolech, měli Indiáni v předkolumbovské Severní Americe k dispozici pouze svou vlastní sílu a slabého, třebaže vytrvalého a věrného pomocníka - psa. Psy zapřahali do svých saní v polární oblasti nejen Eskymáci, ale i severokanadští Indiáni. Saně byly poměrně nízké, jejich hlavní část tvořily dvě přímé rovnoběžné skluznice právě tak jako dnes. Spřežení mohlo být upoutáno několika způsoby; nejčastěji táhli pař saně na dlouhých jednoduchých postrancích, přičemž byli vějířovitě rozestavěni a nejsilnější s nich - vůdce spřežení - šel vpředu. Tohoto poměrně rychlého způsobu cestování užívaly ne nadarmo i polární expedice.

Z oblasti kanadských pralesů, kde je sněh již mohl být a kde by se eskymácké saně i spřežení již našly, známe tzv. tobogany a sněžnice. Také TOBOGAN je vlastně druhem saně, ale jeho skluznice je a tvořila jakási "dno". K výrobě se zvláště dobře hodilo markové dřevo (někdy i březová kůra, ta ale nebyla pro tento účel příliš trvanlivá), z něhož připravili Indiáni dvě tenké, asi třímetrové dýhy, které potom spojili 5-6 příčkami a jejich konce ohnuli a upevnili tak, že saně připomínají svým tvarem velkou lyži. Celková šířka se pohybovala kolem 50 centimetrů. Při cestování táhli tobogan většinou lidé saně a to na dvou dlouhých šnůrách. Pes měl šnůru kratší, ale ta po pravdě řečeno sloužila spíše aby neutekl, než aby táhl naložené saně jako jeho polární příbuzný huskie.

Samotná chůze v kyprém a hlubokém sněhu by byla pro severního Indiána nemožnou, kdyby neměl na nohou SNĚŽNICE. Jejich tvary se lišily od kmene ke kmene. Byly kruhové, oválné, elipsovitě, kapkovité,

rovné i prohnuté. Kučínové na řece Mackenzie obou-
vali dokonce 3 druhy sněžnic (pro lov, k cestování
a menší sněžnice, které nosily ženy a děti). Pod-
stata jejich výroby byla však všude stejná - pružný
dřevěný (smrkový, vrbový nebo i kostěný) rám, vyple-
tený zvířecími šlachami nebo proušky losí, případně
sobí kůže. Noha byla připoutána řemínkem u špičky
asi v jedné třetině celkové délky sněžnice, sproved-
la k dřevěné příčce (lovecké sněžnice, které musely
být vzhledem ke své funkci nejvyšší, měly
příčky dvě). Velmi zajímavý byl i způsob chůze na
sněžnicích. Indiáni neznali oporu našich lyžařských
tyček a chodili proto dlouhým, jakoby rozkývaným
krokem, přičemž zdvíhali špičky sněžnic do výše a
zadní část vlekli vesměhu za sebou.

X

Značně rozšířené v celé prérizní a částečně i v z-
padní a severozápadní oblasti byly VLEKY. Když totiž
prérizní Indiáni putovali za buvolími stády, brali
s sebou týpí i kůly, které tvořily jejich konstrukci
A právě potřeba přestěhovat kůly dala pravděpodobně
vznik vleku. Sprvu je táhli za sebou psi, přičemž
špičky kůl přivazovali Indiáni k jejich hřbetu, tak
že tvořily tvar písmene V. Brzy je proto také napad-
lo, že na roztážené tyče se psem mohou přivázat ná-
klad. Ten samozřejmě nemohl být příliš těžký, přes-
tože často nechávali Indiáni křičet psa s kojotem
právě proto, aby byl silnější a více uvezl.

Takové putování bylo nepochybně velmi obtížné a
namáhavé jak pro lidi tak i pro zvířata. Proto když
se Indiáni seznámili s koněm, znamenalo to do velk-
míry převrat v celém jejich životě.

X

X

X

/pokračování/

STARÉ VLEKY /Tapí/

Tady byl kdysi kemp . . .

A teď si nuda

oblékla barvy kropenatých chat

a otočením knoflíku

umlouje ptáky.

V marném boji se snažili

dokázat lesu,

že tady ještě není zbytečný . . .

VI.

VI.

VI.

T u l á k /Wabi Ryvola/

1. Tulák nedělá si vrásky když mu ujel vlak
 lehne si na pražce a kouká se do voblač
 kolem choděj různý lidi, který nikdy neuvidí
 jak za mrakem pluje mrak a za tím mrakem pták.
- R. Pláň dokola svítí, slunce putuje dál
 /:tulák dobře se cítí, kdo by se lidí bál:/
2. Pak se k dívce nakloní a vítr zvedne prach
 jw červeněj a vntrej jak bejvá na horách
 tam co lidi šťastný jsou a nemusej se bát
 že jim někdo přijde šít že nejsou akorát.
3. Na horách je čistej vzduch a ke slunci máš blíž
 na oblohu dosáhneš a hvězdy jsou tam níž
 lidi maj k sobě blízko, ptáci lítaj sakra nízko
 tohle tulák všechno ví a k horám za míří.

x

x

x

DOKÁZAL SE UŽIVIT JEDNOU RUKOU - NATAŽENOU....

Slyšel jsem, zjistil jsem, inserce, různé . . .

- MÚNY koupí veškerou literaturu o dolování - hornictví - důlní mapy a jiné. Pište na adresu: Míla Prošek, Komárov u Hořovic 28, PSČ 267 62.
- Vybrané pořady Malostranské besedy Praha - ČERVEN
  - 5.6. - 20.00 Spirituál kvintet
  - 11.6. - 20.00 Táborový chon (Lata 25 Brno, Jan D. bílá MS, Vojtěch Tomáško - a další...)
  - 18.6. - 20.00 Potlach - (Pacifik, Hoboes, Ptáci - O.B.)
  - 19.6. - 20.00 Trochu si popovídat (Wabš Ryzola a jeho přátelé)
  - 25.6. - 20.00 Brontosauřá - uvádí D.Vandura
- 7. června se koná v Jistebnici u Tábora přehlídka trampských písničkářů.
- Vystoupení Zelenáčů v červnu:
  - 7. v 14.00 Náměšt na Hané
  - 12. v 19.30 Velešín
  - 13. v 20.00 Netolice
  - 14. v 16.00 Jesenice u Rakovníka
  - 17. v 19.30 Praha - Klicperovo divadlo

- Kdo má doma nepotřebná razítka, ať obrázková nebo jiná ??? Zašlete je na adresu redakce pro potřebu dekorace tohoto plátku.
- Zrovna tak shání redakce staré trampské časopisy nebo tiskoviny s trampskou téma tikou. I PUJCIT!
- Doplnuji svoji sbírku písní trampských a podobných. Kdo mi půjčí svůj zpěvník, nejlépe i s akordy.
 Lim.Joe

.....
 R e d a k c e : Limonádový Joe
 Josef Medlín - Vlastislavova 565/13, Praha 4
 Nusle 140 00

Cena : nevyčísľitelná
PATISK DOKÁZAN : ! ! !
Nerozdíľuje PMS

U 3/0